

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **J. W.**, bývajúcí v U., zastúpený JUDr. T. S., advokátom v K., proti žalovaným : **1/ E. V.**, **2/ R. V.**, obaja bývajúcí v K., zastúpení JUDr. D. H., advokátkou v K., **o zaplatenie 32 705,50 €**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 13 C 1270/1997, o dovolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28.januára 2010 sp.zn. 2 Co 210/2009

### t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom z 25. marca 2009 č.k. 13 C 1270/1997-452 (v poradí tretím rozsudkom) zaviazal žalovaných 1/, 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 32 705,50 € so 17,6 % úrokom z omeškania od 2.8.2006 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uložil žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne uhradiť štátu trovy konania vo výške 196,51 € na účet Okresného súdu Košice II v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a uhradiť žalobcovi trovy konania vo výške 9 302,24 € na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. T. S. v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení prvostupňový súd uviedol, že medzi účastníkmi konania bola dňa 26. augusta 1991 uzavretá zmluva o vymedzení predmetu činnosti firmy, práv a povinností účastníkov, vzťahových záležitostí a finančných otázok v rámci ich spolupôsobenia v rámci firmy E.. Podľa uvedenej zmluvy (čl. 3 bod 2) finančné prostriedky na vznik firmy, jej činnosť a trvanie poskytol J. W. (žalobca) a účastníkom zmluvy bol finančný vklad J. W. známy. Uvedená zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania je absolútne neplatná, nakoľko žalobca nemohol ako zahraničný účastník vytvoriť na území Československej federatívnej republiky „firmu“ bez súhlasu Ministerstva financií Československej federatívnej republiky, a preto aj všetky

úkony naväzujúce na túto zmluvu (dodatok č. 1 zo dňa 31.7.1992, č. 2 zo dňa 3.8.1992 a č. 3 zo dňa 27.9.1995) sú medzi účastníkmi právne nezáväzné, pretože vychádzajú z neplatnej zmluvy. Nárok žalobcu preto posudzoval ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Je nesporné, že dňa 27.9.1995 v súvislosti s výstupom žalobcu z firmy E. a jeho žiadosti o vyrovnanie a vyplatenie obchodného podielu účastníci konania uzavreli dodatok č. 3 k internej dohode účastníkov zo dňa 26.8.1991. Žalovaní 1/, 2/ uznali písomne svoj záväzok na vyrovnanie sa so žalobcom, čo v dodatku č. 3 je uvedené v znení pod bodom 1, že obchodný podiel pána J. W. k dnešnému dňu činí 985 286,-- Sk a túto sumu sa zaviazali vyplatiť v peniazoch alebo v nehnuteľnostiach ku dňu 1.8.1996. Tento právny úkon účastníkov konania je podľa názoru prvostupňového súdu uznaním dlhu v súvislosti so žiadosťou žalobcu o vyrovnanie a vyplatenie obchodného podielu. Prvostupňový súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaných v súvislosti s premlčaním uplatneného nároku. Má za to, že žalovaní uznali voči žalobcovi dlh v sume 985 286,-- Sk dňa 27.9.1995, ktorý sa zaviazali vyplatiť ku dňu 1.8.1996. Premlčacia doba v súlade s ustanovením § 110 ods. 1 OZ začala plynúť až dňa 2.8.1996, pričom žalobný návrh bol Okresnému súdu Košice II doručený 28.8.1997, preto námietka žalovaných, že sa jedná o premlčaný nárok je z pohľadu plynutia lehôt nedôvodná. Vychádzajúc z dodatku č. 2 k internej dohode spoločníkov zo dňa 26.8.1991, vložené investície žalobcu do firmy E. činia 712 296,-- Sk. Žalobcom uplatnený nárok v sume 985 286,-- Sk teda predstavuje nielen vložené investície žalobcu v sume 712 296,-- Sk, ale zvyšok sumy (do celkovej sumy v čiastke 985 286,-- Sk) predstavuje zhodnotenie, resp. výnos vložených investícií.

Na odvolanie žalovaných 1/, 2/ Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 28. januára 2010 č.k. 2 Co 210/2009-481 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením z č.l. 469 zo dňa 13. mája 2009. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, zhodne so súdom prvého stupňa, že investície, ktoré vkladal do tohto podniku žalobca nepodliehali právu o obchodnom podnikaní, ale sa na ne vzťahovali predpisy upravujúce investície do cudzej veci a upravujúce bezdôvodné obohatenie. Účastníci však aj bez ohľadu na neexistenciu platnej zmluvy fakticky v skutočnosti naďalej podnikali a ich podnikanie trvalo až kým nedošlo k narušeniu vzájomných vzťahov, ktoré vyústili v roku 1995 k rozpadu spoločnosti, ktorá aj keď nebola v súlade s právom, existovala. Dňa 27.9.1995 tzv. dodatkom č. 3 vypořádali svoje vzájomné vzťahy, pretože došlo k zániku spoločnej obchodnej činnosti.

Uvedená dohoda podľa obsahu je dohodou o spôsobe vyporiadania majetkového podielu a je výrazom zhodnej vôle účastníkov právneho vzťahu a nie je uznaním dlhu žalovanými. Podľa tohto dodatku žalovaní 1/, 2/ písomne uznali svoj záväzok na vyrovnanie sa so žalobcom, uznali výšku jeho obchodného podielu vo výške 985 286,-- Sk a zaviazali sa vyplatiť mu túto sumu v peniazoch alebo vo forme nehnuteľností do 1.8.1996. Tento úkon podľa odvolacieho súdu znamená, že týmto spôsobom odsúhlasili účastníci záväzok, ktorý mali vo vzťahu k žalobcovi z titulu ním investovaných vkladov a zisku zo spoločného podnikania. 2.8.1996 preto začala plynúť objektívna trojročná lehota pre žalobcu na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobca podal žalobu na súde 28.7.1997, teda v objektívnej trojročnej aj subjektívnej dvojročnej lehote, preto nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku ako správne rozhodol súd prvého stupňa. Výška plnenia medzi účastníkmi v čase uzavretia dohody nebola sporná, preto sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa v tom, že nárok žalobcu je dôvodný aj s priznanými úrokmi z omeškania.

V zákonom stanovenej lehote podali proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie žalovaní 1/, 2/, ktorého prípustnosť odvodzovali z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm.a/, b/, c/ O.s.p. Navrhli zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok okresného súdu a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uvedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je právne správne predovšetkým preto, lebo spočíva na nesprávnom právnom posúdení. Odvolací súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávne vyhodnotil dôkazy, v dôsledku čoho je konanie postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný a zmätočný.

Nesprávne právne posúdenie veci odvolacieho súdu spočíva v tom, že je v rozpore s platným právnym poriadkom, a to najmä čl. 144 ods. 1, 2 Ústavy SR a ustanovením § 135 ods. 1 O.s.p. a samotné rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, zmätočné, predčasné, pretože odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil. Za vecne nesprávny považujú aj právny názor prvostupňového súdu. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, najmä s vysloveným právnym názorom vo svojom prvom rozhodnutí sp.zn. 12 Co 288/2003 zo dňa 19. apríla 2004. Totižto v prvom rozhodnutí odvolacieho súdu bol vyslovený právny názor, že uzavretie zmluvy, ktoré vykonali žalobca a žalovaní je absolútne neplatné a preto sú neplatné aj všetky dodatky nadväzujúce na túto zmluvu, kým v terajšom rozhodnutí odvolacieho súdu sa vychádza z predmetného dodatku

č. 3 zo dňa 27.9.1995 ako platného. Samotné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu si odporuje. V jednej časti konštatuje, že predmetom tohto konania je vydanie bezdôvodného obohatenia a to ako investícia do cudzej veci, ktorú sa žalovaní zaviazali zaplatiť žalobcovi v dodatku č. 3 zo dňa 27.9.1995, ktorá je súčasťou internej dohody zo dňa 26.8.1991 a týmto dodatkom si vysporiadali svoje vzájomné vzťahy aj keď podľa právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v uznesení zo dňa 19. apríla 2004 nedošlo k uzatvoreniu platnej zmluvy o utvorení spoločného podniku E., a preto aj všetky právne úkony nadväzujúce na túto zmluvu akými je dodatok č. 3 zo dňa 27.9.1995, nemôžu byť právne záväzné medzi účastníkmi, lebo vychádzali z neplatnej zmluvy. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevyporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup mal byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený. Odňal tak účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p., a preto je takéto rozhodnutie odvolacieho súdu zmätočné a nepreskúmateľné.

Konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a spočíva v tom, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z iného právneho dôvodu vychádzajúceho zo skutočností, ktoré neboli nikdy žalobcom ani žalovanými tvrdené a ani súd prvého stupňa sa nimi vo svojom rozhodnutí nezaoberal, bez toho, aby účastníkovi konania umožnil sa k novým právnym záverom vyjadriť, prípadne predložiť dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili významnými, odňal takému účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p., a preto je takéto rozhodnutie odvolacieho súdu zmätočné. Dôvod zmätočnosti podľa § 237 písm.f/ O.s.p. spočívajúci v zmene právneho názoru odvolacieho súdu na predmet sporu je dané v prípade, že odvolací súd tak ako je to posudzované vo veci, použil na potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa nový právny názor, s ktorým žalobca nebol na súde prvého stupňa vôbec konfrontovaný a preto sa ani nemohol vyjadriť, navrhnúť dôkazy, prípadne uviesť na pravú mieru aj iné relevantné skutkové okolnosti. Odvolací súd v napadnutom rozsudku vyslovil jednoznačný právny názor, že dodatok č. 3 nie je uznaním dlhu žalovanými, pričom súd prvého stupňa mal za preukázané, že podpísaním dodatku č. 3 žalovaní uznali dlh voči žalobcovi, a že predmetný dodatok č. 3 má náležitosti uznania dlhu čo do základu nároku, jeho výšky a termínu splatenia, tak ako to ustanovuje pre uznanie dlhu § 588 OZ. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nezodpovedá stavu, ktorý bol žalobcom tvrdený,

a ktorý bol počas konania zistený. Ide o takú vadu konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a k takýmto vadám konania prihliada dovolací súd z úradnej povinnosti. Majú za to, že odvolací súd ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce vykonávanie dôkazov v tomto prípade nerešpektoval a zamedzil žalovaným konania uplatniť svoje procesné práva priznané im týmto právnym predpisom. Preto je jeho postup nesprávny a jeho rozhodnutie zmätočné a nesprávne a je preto daný dovolací dôvod aj podľa § 237 písm.f/ O.s.p.

Konanie pred odvolacím súdom trpí aj tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takouto vadou konania je totiž nepreskúmateľnosť, zmätočnosť rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil. Vada konania, ktorej následkom je nesprávne rozhodnutie spočíva v tom, že odvolací súd v otázke platnosti dodatku č. 3 nepreskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý bol viazaný názorom vysloveným z predchádzajúcich rozhodnutí odvolacieho súdu, najmä zrušujúcim uznesením sp.zn. 2 Co 288/2003 z 19. apríla 2004.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaných písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či ich opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V danom prípade

dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky niektorého z uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa ďalej zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o existencii niektorej z uvedených procesných väd nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačne, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalovaní vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietali a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

V dovolaní sa namieta existencia vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

1/ K odňatiu možnosti žalovaných pred súdom konať malo podľa ich názoru dôjsť tým, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z iného právneho dôvodu

vychádzajúceho zo skutočností, ktoré neboli nikdy žalobcom ani žalovanými tvrdené a ani súd prvého stupňa sa nimi vo svojom rozhodnutí nezaoberal, bez toho, aby účastníkovi konania umožnil sa k novým právnym záverom vyjadriť, prípadne predložiť dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili významnými. Odvolací súd v napadnutom rozsudku vyslovil jednoznačne právny názor, že dodatok č. 3 nie je uznaním dlhu žalovanými, pričom súd prvého stupňa mal za preukázané, že podpísaním dodatku č. 3 žalovaní uznali dlh voči žalobcovi, a že predmetný dodatok č. 3 má náležitosti uznania dlhu čo do základu nároku, jeho výšky a termínu splatenia, tak ako to stanovuje pre uznanie dlhu § 558 OZ.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa dospel k záveru, že dňa 27.9.1995 v súvislosti s výstupom žalobcu z firmy E. a jeho žiadosti o vyrovnanie a vyplatenie obchodného podielu účastníci konania uzavreli dodatok č. 3 k internej dohode účastníkov zo dňa 26.8.1991. Žalovaní 1/, 2/ uznali písomne svoj záväzok na vyrovnanie so žalobcom, čo v dodatku č. 3 je uvedené v znení pod bodom 1, že obchodný podiel pána J. W. k dnešnému dňu činí 985 286,-- Sk a túto sumu sa zaviazali vyplatiť v peniazoch alebo v nehnuteľnostiach ku dňu 1.8.1996. Ide o uznávací prejav žalovaných v súvislosti so zložením investícií žalobcu do podnikania. Vložené investície žalobcu do podnikania sú preukázané čo do doby vkladania investícií od 3.7.1990 do 21.7.1993, nie je sporná ani výška vložených investícií, čo je zrejmé z dodatku č. 2 a 3 k internej dohode podpísanej účastníkmi konania. V otázke premlčania prvostupňový súd uzavrel tým, že žalovaní uznali voči žalobcovi dlh v sume 985 286,-- Sk zo dňa 27.9.1995, ktorý sa zaviazali vyplatiť ku dňu 1.8.1996, preto premlčacia doba v súlade s ustanovením § 110 ods. 1 OZ začala plynúť až dňa 2.8.1996. Žalobný návrh bol Okresnému súdu Košice II doručený 28.8.1997, teda v lehote.

Odvolací súd založil svoj potvrdzujúci rozsudok na právnom názore súladnom so súdom prvého stupňa keď uviedol, že dohoda zo dňa 27.9.1995 (dodatok č. 3) je dohodou o spôsobe vyporiadania majetkového podielu a je výrazom zhodnej vôle účastníkov právneho vzťahu, kde žalovaní 1/, 2/ písomne uznali svoj záväzok na vyrovnanie sa so žalobcom, uznali výšku jeho obchodného podielu vo výške 985 286,-- Sk a zaviazali sa vyplatiť mu túto sumu buď v peniazoch alebo vo forme nehnuteľností do 1.8.1996. Tento úkon podľa odvolacieho súdu znamená, že týmto spôsobom odsúhlasili účastníci záväzok, ktorý mali vo vzťahu k žalobcovi z titulu ním investovaných vkladov a zisku zo spoločného podnikania. Od 2.8.1996 preto začala plynúť objektívna trojročná lehota pre žalobcu na podanie žaloby

na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca podal žalobu na súde dňa 28.7.1997, teda v objektívnej trojročnej a subjektívnej dvojročnej lehote. Preto nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku. Výška plnenia medzi účastníkmi v čase uzavretia dohody nebola sporná, preto sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa v tom, že je nárok žalobcu dôvodný.

Dovolací súd je toho názoru, že toto konanie odvolacieho súdu, z ktorého zišlo dovolaním napadnuté rozhodnutie prebehlo podľa zásad spravodlivého procesu.

Podľa dovolacieho súdu odvolací súd svojím vyššie uvedeným postupom neporušil právo žalovaných na spravodlivý proces, pretože svoje rozhodnutie nezaložil na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa a teda neodňal žalovaným právo namietat správnosť jeho právneho názoru na inštančne vyššom súde. Nebola znemožnená žalovaným realizácia ich procesných práv a svojím postupom teda odvolací súd žalovaným neodňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p.

2/ K odňatiu možnosti žalovaných pred súdom konať malo podľa ich názoru dôjsť tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, zmätočné, keď odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil. Predmetná vada spočíva v tom, že odvolací súd v otázke platnosti dodatku č. 3 nepreskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý bol viazaný názorom vysloveným v predchádzajúcich rozhodnutiach odvolacieho súdu najmä v zrušujúcom uznesení sp.zn. 2 Co 288/2003 z 19. apríla 2004.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veciach E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp.zn. I. ÚS 2226/2003) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada aj so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj

právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevidno, a tomu korešpondujú aj dôvody, že by sa odvolací súd náležite nevyporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia jednak s odvolacími námietkami a jednak náležite neodôvodnil svoje právne závery v predmetnej veci (či už ohľadne tzv. dodatku č. 3 zo dňa 27.9.1995) ale i námietky premlčania ako aj základu nároku daného bezdôvodným obohatením a investíciami do cudzej veci. Dovolací súd teda dospel k záveru, že námietka žalovaných o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu neobstojí, teda žalovaným nebola odňatá možnosť konať pred súdmi v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p.

Čo sa týka námietok žalovaných ohľadne inej vady konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. ako aj nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., k týmto námietkam dovolací súd môže prihliadnuť len za podmienky prípustnosti dovolania, v dôsledku ktorého sa preň otvorí možnosť prieskumnej činnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu, dovolanie voči predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu však prípustné nie je.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalovaných 1/, 2/ nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní neboli žalovaní úspešní a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

**P o u ě n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 28. októbra 2010**

**JUDr. Jozef Kolcun, v.r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová